

Producció de vídeos a les classes de llengua estrangera: qüestions didàctiques

Michael Dal, Universitat d'Islàndia

1. La llengua com a activitat

Actualment, la majoria de professors de llengua pretenen ensenyar amb un enfocament comunicatiu per tal de convertir la competència comunicativa en l'objectiu principal del seu ensenyament i per tal de reconèixer la interdependència entre la llengua i la comunicació. És a dir, actualment l'ensenyament de llengües estrangeres subratlla que la llengua és una activitat, i aquesta activitat s'hauria de veure a les classes de llengua estrangera.

Així ho corroboren, també, els resultats d'un estudi realitzat per l'equip DIVIS entre professors de llengua estrangera a diversos països de la Unió Europea. Una part del qüestionari tractava sobre l'experiència docent dels participants. Entre d'altres, l'objectiu d'aquesta part de l'enquesta era saber quines activitats lingüístiques preparen normalment els professors per a les seves classes, i quina mena d'activitats consideren que tenen més èxit a les classes de llengua estrangera.

Els participants van enumerar unes 110 activitats diferents que consideren les activitats lingüístiques més habituals o les que tenen més èxit. Posteriorment, es van classificar les activitats en dos grups principals: 1) activitats que es podien considerar «actives o productives» i 2) activitats que es podien considerar «passives o receptives». El resultat de la classificació mostra que una gran majoria, gairebé el 75% dels professors participants consideren que «les activitats actives o productives» són les que tenen més èxit, i preparen principalment aquesta mena d'activitats per a les seves classes de llengua. Aquest resultat es pot interpretar com a prova que l'ensenyament comunicatiu de llengües en general té un gran impacte en l'ensenyament de llengües estrangeres i que és un objectiu comú fer que els estudiants *utilitzin* la llengua estrangera a la classe, sobretot mitjançant activitats comunicatives, com ara jocs, jocs de rol i tasques de resolució de problemes.

2. La producció de vídeos i principis d'ensenyament de llengües estrangeres

Permetre que els alumnes treballin en la producció d'un vídeo és un bon exemple d'activitat comunicativa que pot incloure, per exemple, diferents tasques de resolució de problemes i jocs de rol. També ofereix un marc en el qual es pot fer servir la llengua estudiada de manera «autèntica» i amb sentit. Sovint la llengua estudiada no és visible en l'entorn dels estudiants i és únicament a la classe que tenen l'oportunitat de sentir i parlar aquesta llengua. Tanmateix, avui dia aquest no és el cas de l'anglès, perquè s'ha convertit en la *lingua franca* del món occidental i, per tant, és una llengua visible en tots els mitjans moderns, però quan es tracta d'aprendre llengües com ara l'alemany, el francès, el castellà, les llengües nòrdiques o altres llengües com a llengua estrangera, la llengua estudiada pot quedar «oculta»

i ser poc accessible per als alumnes. Per tant, sovint és important, a l'hora d'ensenyar llengües, establir un marc visible i autèntic per utilitzar la llengua estrangera a classe. Una manera de complir aquest principi és permetre que els alumnes treballin en la producció d'un vídeo.

Un altre principi important en l'ensenyament de llengües estrangeres és que els estudiants haurien de tenir l'oportunitat d'expressar les seves idees i opinions sobre diferents temes. Aquesta oportunitat se'ls pot donar treballant en la producció d'un vídeo, ja sigui emprant un guió o bé, en el cas d'alumnes més avançats, se'ls pot deixar improvisar i fer servir la llengua estudiada. D'altra banda, en la producció de vídeos l'aprenent té l'oportunitat de decidir no només el que dirà, sinó també com ho dirà i com presentar el seu punt de vista. Aquest és un principi important en l'ensenyament de llengües estrangeres, que es pot aplicar a qualsevol comunicació.

És a dir; la producció de vídeos és una eina potent per tal de visibilitzar l'ús de la llengua estrangera per part dels estudiants a classe. Això no comporta que el resultat dels esforços dels alumnes sigui perfecte. De fet, és altament probable que el producte final estigui farcit d'errors i que de vegades costi entendre'n del tot el missatge. Amb tot, avui dia es toleren els errors i es consideren el resultat natural del desenvolupament de les habilitats comunicatives en una llengua estrangera. En general es pensa que els estudiants haurien d'aprendre dels seus errors per poder desenvolupar la seva interllengua; és a dir, la llengua que porten a dins els aprenents i que no és ni la seva llengua materna ni la llengua estudiada, sinó una tercera llengua amb la seva pròpia gramàtica, el seu propi lèxic, etc.

Fer un vídeo també pot ser una activitat que estimuli la interacció comunicativa entre els estudiants i, per tant, reforci les relacions cooperatives entre els alumnes de la classe de llengua estrangera. Així, aprendre llengua no és només una qüestió individual, sinó de grup. És a dir, treballant en la producció de vídeos els estudiants contribueixen al treball conjunt del grup i, per tant, són responsables del grup, i no només d'ells mateixos.

3. La producció de vídeos se centra en el contingut i forma part d'un procés

Utilitzar la producció de vídeos a les classes de llengua es pot entendre com una instrucció basada en el contingut. La contribució especial de la instrucció basada en el contingut és que integra l'aprenentatge de la llengua amb l'aprenentatge d'altres continguts, en aquest cas, «com es produeix un vídeo». Des d'aquest punt de vista, seria important que tots els manuals i els altres materials sobre com fer un vídeo fossin en la llengua estudiada, de manera que els estudiants haguessin de llegir les instruccions en la llengua estudiada.

Les activitats lingüístiques s'haurien d'entendre sempre com un procés que han de seguir els alumnes. No es pot esperar que un alumne faci servir una llengua estrangera en diferents situacions sense haver-se preparat adequadament. Si volem que els alumnes participin en un projecte o en un tema, com ara els festivals de música o les activitats familiars, és important preparar-los, donar-los el vocabulari i les estructures necessaris i una instrucció vàlida, que contingui preparació i assajos. Es pot fer com a pre-preparació, fent servir material de pràctica sobre temes semblants, per exemple. Si no es fa així, els alumnes aviat es perdran i no sabran com ni quan acaben el projecte, i la qualitat lingüística no serà òptima, ni de lluny. Atesa la necessitat que tenen els alumnes de llengües estrangeres de preparar el tema que tractaran per establir una certa continuïtat en les seves activitats d'aprenentatge de llengües, proposem que es divideixi el temps en diverses sessions que cobreixin diverses tasques i temes.

Es pot entendre el fet de fer un vídeo com a activitat de resolució de problemes que s'ha de dur a terme en una sessió d'estudi que consisteixi en dues o més lliçons, segons el tema del vídeo. Aquesta mena de producció es pot considerar un projecte basat en una tasca que té com a objectiu oferir als estudiants un context significatiu i natural per practicar la llengua. A mesura que els estudiants treballen per completar la tasca de fer el vídeo, tenen prou oportunitats d'interactuar i de prendre decisions sobre com acabar-la. Aquesta interacció, idealment, s'hauria de fer en la llengua estudiada, i es considera que en facilita l'adquisició, atès que els alumnes han d'entendre's entre ells i s'han d'expressar. Tanmateix, produir un vídeo pot ser prou complicat tècnicament i és probable que només els estudiants més avançats puguin comunicar-se adequadament sobre el procés de producció del vídeo en la llengua estudiada. És per això que hem de reforçar de diferents maneres la qualitat de la llengua estrangera i la dicció.

És important assegurar que l'ús de la llengua estrangera és present i visible durant la feina de preparació amb el guió del la producció. És a dir, és en aquesta part de la feina dels alumnes que ens hem d'assegurar que el vídeo conté la quantitat necessària de llengua i que els estudiants treballen **tant** amb la llengua **com** amb les imatges. Hi ha el risc que els alumnes facin un vídeo amb molts efectes i molta música, però amb molt poques paraules, que s'assembli més a un videoclip que no pas a un vídeo dramatitzat. Es pot argumentar que, així, busquem més la producció de llengua escrita que la comunicació verbal. Això no té res de dolent, però si la fase de preparació inclou la preparació de la comunicació oral, és a dir, del vídeo, en forma d'assajos, serà un exercici millor i portarà a una millor qualitat de la producció final.

Per tant, proposem que els alumnes segueixin un model d'aprenentatge basat en la tasca quan facin un vídeo. Aquest model té tres etapes:

- Fase preparatòria o pre-tasca.
- Desenvolupament de la tasca.
- Presentació i avaluació de la tasca o post-tasca.

4. Fase preparatòria o pre-tasca

Durant la fase preparatòria proposem que els estudiants 1) se'ls introdueixi a l'equipament si no han manipulat mai material de vídeo i 2) que es defineixi el tema de la producció. Es pot crear un projecte de vídeo implicant tota la classe. Amb tot, pot ser difícil implicar tota la classe en una gran producció. Sovint és millor dividir la classe en grups més petits, si es compta amb l'equipament necessari (per exemple, més d'una càmera i més d'un ordinador).

La feina de preparació també inclou l'assignació de responsabilitats individuals entre els membres del grup. La majoria de produccions de vídeo exigeixen una certa recerca sobre el tema, però com s'ha de fer la recerca i què cal buscar, evidentment, depèn del tipus de vídeo que vulgui fer el grup o la classe. Per exemple, si la classe vol fer una presentació de l'escola als companys d'una altre centre, segurament caldrà que investiguin la història de l'escola, dades sobre els estudiants, els professors, etc. Si volen gravar una història basada en un conte, hauran de buscar localitzacions, ús de les arts visuals, producció de diàlegs, etc.

Una part important de la preparació és el desenvolupament del guió. Cal escriure'l en la llengua estudiada (és a dir, en la llengua estrangera) i és molt important que hi estigui implicat tot l'equip de producció. Precisament per això no és bona idea fer equips nombrosos; és preferible que siguin d'entre quatre i sis persones. Per tal d'assegurar que la feina de guionatge està centrada, és convenient oferir llistes de tasques, i fins i tot taules, diagrames i formes que facilitin el disseny del guió. Els guions poden ser més o menys complicats segons l'edat dels alumnes i les seves habilitats lingüístiques.

Es poden utilitzar molts jocs i tècniques per ajudar el grup a començar a pensar idees per presentar al vídeo i desenvolupar històries o temes concrets. Aquests jocs o activitats introductòries sovint ajuden tot el grup a participar en la planificació del vídeo, en comptes de deixar-la als membres més dominants o articulats de la classe. Un joc senzill i adequat tant per als més joves com per als més grans és jugar a les «conseqüències» per escrit. En aquest joc, els participants construeixen una història alternant l'escriptura. Es pot fer, per exemple, fent servir l'ordinador si es té accés a la sala d'informàtica de l'escola. Cada estudiant o cada parella comencen a escriure una història a l'ordinador. Al cap d'alguns minuts (deu, per exemple), passen a l'ordinador següent i continuen escrivint la història que havien començat els seus companys. Així es poden desenvolupar en poc temps idees per a diferents arguments. Després, es presenten els arguments i la classe o cada grup poden triar els que més els agraden i volen desenvolupar. Aquest joc també es pot jugar passant un objecte (com ara una tassa o un cendrer) i qui el tingui ha d'anar afegint parts a la història. Aquest exercici, evidentment, s'hauria de fer en la llengua estrangera.

Un altre joc útil és el de «picar de mans». Es tracta d'una manera efectiva de reduir les inhibicions d'un grup que comença a treballar en un tema. La idea és que cada persona digui alguna cosa durant el seu torn. Per marcar el ritme, el grup pica de mans dos cops entre torn i torn. El professor pot començar passant pels grups i dient alguna cosa trivial, com ara què han pres per esmorzar, i després passar a un tema més proper al que vol tractar el grup. Per exemple, si amb un grup d'adolescents el tema és l'atur, es pot començar demanant què volien ser de grans quan eren petits. Així, les experiències de la vida real es poden incloure per formar una història. Les anècdotes que es recullen d'aquesta manera es poden desenvolupar encara més demanant a dos integrants del grup que passin al centre de la rotllana mentre els altres els inventen un diàleg, de frase en frase, seguint el cercle.

Una altra manera d'ajudar els estudiants a desenvolupar una història és el joc «del fotògraf». Tria una fotografia d'un anunci, d'una pel·lícula, d'una revista o d'un diari. Demana als alumnes que reconstrueixin la imatge per tal que s'assembli al més possible a l'original. Després demana'ls que s'inventin una història que expliqui el que ha passat fins arribar al moment que mostra la imatge, o què passa després.

Per dissenyar el guió és important treballar els diàlegs. Hi pot ajudar presentar prèviament als alumnes les frases fetes que es poden fer servir en el camp que treballaran. En el cas dels adolescents o dels alumnes de nivell intermedi es pot fer servir un guió preparat abans (que ja existeixi o que s'hagi preparat a aquest efecte), que els alumnes poden llegir abans com a exercici de dramatització i del qual en poden extreure frases per a la seva creació posterior. Així, no només millorarien la pronunciació, sinó que també obtindrien idees per als seus propis guions.

A la fase preparatòria també és necessari decidir on i com es farà la gravació. Si no és *in situ*, potser cal trobar elements per crear un «estudi». També cal decidir com es divideix la feina. Entre altres coses, això inclou decidir qui hauria d'encarregar-se de la gravació i qui actuarà davant de la càmera.

Quan s'ha decidit on es farà la gravació, quin paper té cada membre del grup i s'ha escrit el guió, és el moment de gravar el vídeo.

5. Desenvolupament de la tasca: la gravació

La gravació també exigeix preparació. Cal tenir en compte els aspectes tècnics, com ara el so, ajustar les opcions de la càmera, etc.

L'assaig és una part important de la gravació, i els participants hi proven les instruccions que dona el guió, és a dir, els diàlegs, els gestos, etc. Aquesta part de la tasca és important perquè l'assaig i la repetició pot millorar tant la llengua com la producció en molts sentits. Per exemple, augmenta la complexitat, les frases es diuen de manera més clara i els estudiants guanyen fluïdesa. Potser caldrà revisar i canviar algunes idees del guió quan es provin de veritat. En aquest cas, cal que el grup prengui les decisions adients.

Quan s'han preparat i ajustat l'equip i la càmera i els participants han acabat d'assajar, es pot començar a gravar. Si es fa servir vídeo digital, no cal ser gaire estricte amb els talls i l'edició durant la gravació. De fet, es pot gravar tant com es vulgui i editar-ho després. D'altra banda, es pot eliminar una gran part de la feina d'edició després de gravar, i cal que hi hagi alguna mena de «control de producció» que ho tingui en compte. És bona idea suggerir als estudiants que planifiquin diverses seqüències curtes per millorar el ritme del programa final. De fet, sempre és intel·ligent planificar les seqüències com amb més detall millor. És bona idea minimitzar el procés d'edició i es pot aconseguir fàcilment reduint els errors durant la gravació. Si no, el procés d'edició pot ser molt llarg i perdre el sentit.

Quan s'acaba la gravació, els alumnes han d'importar el material a un ordinador que tingui un programa d'edició, com pot ser Windows Movie Maker. A la majoria de programes d'edició hi ha la possibilitat d'importar el material a un *storyboard* amb una línia temporal que permet construir la pel·lícula simplement arrossegant-hi els clips. També es poden eliminar les preses defectuoses i posar-hi només les millors escenes. Amb la majoria de programes d'edició és possible afegir fotografies, música i altres materials d'àudio al vídeo. A més, es poden aplicar diferents efectes, com ara transicions, i l'editor pot afegir títols i crèdits al producte final.

Editar un vídeo pot fer-se molt llarg si no hi ha guió, per exemple. Amb tot, el procés d'edició pot compensar molts dels problemes que sorgeixen durant la gravació, i pot ser una bona eina perquè l'argument, la història o el fil conductor siguin més visibles i tinguin més força. D'altra banda, el temps invertit en l'edició, que sempre és més llarg que el de gravació, sovint s'allarga més del que s'havia previst. Quan editen els estudiants poden tenir ambicions tecnològiques molt altes, perquè acostumen a prendre com a exemple pel·lícules professionals. Això pot derivar, de manera intencionada o no, en produccions tècnicament perfectes però sense gaire contingut ni diàleg. Per això el «control de producció» s'acostuma a considerar molt important a l'hora d'equilibrar el contingut, el discurs i els aspectes tècnics.

L'edició del vídeo comporta decisions importants. Segurament sorgiran dubtes sobre quines escenes s'hi han d'incloure i quines no. També és possible que els efectes sonors o l'elecció de la música s'hagin de discutir en el grup. Amb tot, és important que al vídeo hi hagi una quantitat de llengua prominent i que el producte final no quedi ofegat per un excés d'efectes.

Quan s'acaba l'edició i el producte final està llest per ser revisat, s'ha de publicar en un format compartible, com ara avi, wma o algun altre de similar.

6. Presentació i avaluació de la tasca o post-tasca

La post-tasca té com a objectius pedagògics oferir l'oportunitat de presentar el vídeo i estimular la reflexió sobre com s'ha produït. A més, té l'objectiu d'animar els alumnes a fixar-se en la llengua i en la forma lingüística, concretament en les formes que els han resultat problemàtiques mentre feien el vídeo.

Es pot presentar el vídeo a la classe, a companys d'altres classes i fins i tot es pot fer públic, per exemple mitjançant YouTube. Amb tot, si es publica el vídeo cal el permís de tots els alumnes implicats i també val la pena pensar si la seva qualitat li atorga un lloc en un fòrum públic.

També es pot demanar als alumnes que presentin un informe sobre com han fet el vídeo, què han fet i per què han decidit fer-ho així. Aquesta mena de reflexió anima els estudiants a tenir una mirada crítica respecte a la seva feina i fins i tot els dona eines per crear productes millors en el futur. Si, per exemple, hi ha tres o quatre presentacions a classe, també tenim l'oportunitat que els altres grups o alumnes avaluïn les presentacions. Es pot portar a terme redactant fulls d'avaluació que els alumnes omplen marcant caselles en els camps adequats, com ara « m'ha agradat el vídeo en general el vídeo està bé, però podria haver estat millor», etc. També hi pot haver espai per fer comentaris. Els fulls d'avaluació es poden recollir i fer-se servir com a base per discutir les produccions amb més profunditat.

Com que la producció del vídeo forma part de la classe de llengües estrangeres, també es recomana que s'insti els alumnes a fixar-se en la llengua i en la forma. Fer un vídeo es pot considerar una eina per aconseguir que els alumnes facin servir la llengua estudiada a classe i com a eina per desenvolupar la fluïdesa i promoure l'ús de les estratègies comunicatives a molts nivells. Centrar-se en la llengua durant la fase d'avaluació pot ser una manera de contrarestar el perill que els estudiants adquireixin fluïdesa a costa de la correcció. Per això, en aquest punt, és important fixar-se en els errors lingüístics dels alumnes.

Tanmateix, hi ha la qüestió de quins errors hem de tenir en compte. La resposta és prou evident: els professors han de seleccionar les paraules, les expressions o les oracions que els alumnes fan servir de manera incorrecta durant el vídeo, o les expressions i les estructures que no fan servir. És a dir, els professors han de mirar de corregir els errors o les llacunes lingüístiques dels estudiants. També cal tenir en compte quants elements lingüístics ha de mirar de corregir el professor. És millor concentrar-se en un únic aspecte i tractar-lo de manera intensiva, o val més tractar diferents aspectes de manera extensiva? Tots dos enfocaments són vàlids i depenen de l'edat dels alumnes, el nivell que tenen i, evidentment, la temàtica del vídeo. També és el moment que el professor amplii el vocabulari, les frases fetes, les estructures o la pronunciació que hem esmentat anteriorment, o bé que utilitzi tècniques, jocs o exercicis de reforç perquè se'n recordin. Si no es fa, hi ha el risc que gran part del que s'ha guanyat en l'activitat creativa sigui efímer i limitat.

7. Tipus de presentacions de vídeo

La descripció que s'ha fet de la producció de vídeo en les diferents fases no és concreta, sinó més aviat general. L'objectiu no és fer una guia precisa del que cal fer a cada fase, sinó assenyalar algunes de les qüestions didàctiques i pedagògiques més importants de l'ús del vídeo a les classes de llengua estrangera. Evidentment, com es porta a terme exactament cadascuna de les fases descrites també depèn del tipus de vídeo que facin els alumnes. Per tant, queda clar que si es fa una presentació curta, la

pre-tasca serà diferent de si els estudiants fan una dramatització d'un conte. A continuació hi ha una llista de tipus de presentació habituals, que van de les més simples a les més complicades.

7.1. Història fotogràfica

Una història fotogràfica és una història digital creada recollint fotos i unint-les de manera que formin una història coherent. Es pot realitzar fàcilment fent servir PowerPoint, de Microsoft, o un altre programa de diapositives. Es proposa als estudiants que creïn una història fent servir fotos. Les fotos es poden importar a PowerPoint i s'hi pot treballar afegint-hi títols, bombolles de text i altres elements. A més, PowerPoint permet afegir-hi una narració, de manera que és fàcil que els estudiants n'afegeixin una a la història.

Microsoft ha desenvolupat una eina molt potent per crear històries fotogràfiques, el Photo Story 3. Aquest programa permet als alumnes crear històries i projectes mitjançant una presentació de diapositives amb transicions interessants, moviment, narració i fins i tot música. Els alumnes poden gravar l'arxiu de vídeo fàcilment a l'ordinador, un CD o la web, i compartir-lo amb la classe.

7.2. Presentacions breus

Els alumnes preparen frases curtes sobre temes adequats, com ara «presentar-se», el que els agrada i el que no, el que han fet el cap de setmana, etc. Les presentacions senzilles haurien de durar uns 30 segons. En nivells més avançats poden caler habilitats més analítiques o reflexives, en relació amb problemes actuals, crítiques de pel·lícules o de llibres. Aquestes presentacions poden durar entre un i tres minuts. Quan es fa servir el vídeo és important subratllar que els alumnes no han de llegir directament del guió que han preparat. Va molt millor que parlin de manera seguida sense guió, simplement consultant les seves notes.

7.3. Debats o entrevistes

A molts estudiants els motiva fer un debat o entrevistes sobre diferents temes relacionats amb el seu món. Els temes per a aquests debats o entrevistes són infinits. Amb tot, sembla convenient que el professor sigui força prescriptiu pel que fa al tema, l'estructura i els papers, si no es vol que els grups perdin el temps discutint què faran i com ho faran, en comptes de treballant en el contingut. A un nivell més alt, els temes es poden extreure del currículum de llengües estrangeres. Segons el temps disponible i el nivell dels alumnes, el professor haurà de deixar temps per preparar-ho.

7.4. Jocs de rol

Quan es fan servir jocs de rol en els nivells més baixos, s'han de basar en escenes que ja s'han vist o en un text que s'hagi estudiat, per tal d'assegurar que els alumnes tinguin prou vocabulari per utilitzar durant la representació. També cal una certa base pel que fa a la «trama» i els «personatges». Llavors es pot dividir la classe en grups, i cada grup pot fer la mateixa tasca o es poden repartir tasques diferents.

7.5. Esquetxos

Quan es treballa amb alumnes més avançats, es pot deixar que els grups mateixos decideixin una part més important del contingut i l'organització. Es pot suggerir als alumnes que preparin esquetxos, potser agafats de programes de televisió. L'experiència demostra que normalment cal retallar les idees més ambicioses, per manca de temps, equipament i atrezzo. Amb tot, sempre és sorprenent com responen els alumnes al potencial creatiu del mitjà.

7.6. Mini documentals

Fer un documental sobre l'escola, el barri o la ciutat, per exemple, és una activitat ambiciosa i que porta molt de temps. Per tant, cal que una activitat d'aquesta mena es consideri rellevant per a la resta del curs. Tanmateix, la preparació de petits documentals pot ser un exercici motivador i tenir alhora una gran vàlua lingüística.

7.7. Dramatitzacions

Les dramatitzacions breus són una bona activitat per als estudiants més avançats. Es poden basar en històries breus o en notícies. Les dramatitzacions es poden fer, evidentment, sense gravar-les en vídeo, però sembla que els alumnes estan més motivats quan es graven. També és recomanable treballar basant-se en la tasca. Com ja hem dit, també poden practicar amb «material existent» per potenciar les seves activitats lingüístiques abans d'entrar en la fase de producció. Abans de dur a terme la tasca cal que els alumnes es familiaritzin amb el text en qüestió. En aquest punt, també haurien de decidir com poden expressar el contingut del text fent servir el vídeo. Durant la tasca o la producció els alumnes graven la producció. És important ser realista sobre el que es pot fer. D'acord amb el temps de què es disposi, l'edat i el nivell dels alumnes, el membre del grup poden desenvolupar tot el guió, o poden treballar amb notes i improvisar. Un cop acabada la tasca també és important analitzar i comentar el producte final.

7.8. Altres formes de gravació

Avui dia, les càmeres digitals són fàcils de fer servir i també és senzill passar el vídeo digital a l'ordinador. Normalment es fa amb una connexió USB. La majoria d'ordinadors porten un paquet Microsoft, per exemple, i també tenen instal·lat un editor de vídeo com ara el Windows Movie Maker. Si no és el cas, es poden obtenir aquesta mena de programes d'edició de manera gratuïta, per Internet. Això permet fer gravacions semiprofessionals sobre el terreny. Aquestes gravacions són un complement molt útil a una visita a l'estranger dins un programa d'intercanvi, per exemple, o fins i tot com a notícia en vídeo sobre l'escola i la zona per enviar a una escola amiga d'una zona del país o de l'estranger.

S'ha demostrat que l'ús actiu del vídeo té cada cop més èxit a les classes de llengua a Europa. La majoria d'alumnes acostumen a estar motivats i els agrada produir diferents tipus de projectes. Des del punt de vista pedagògic, és important, però, tenir en compte que el vídeo que facin els alumnes no hauria de ser massa complicat ni ambiciós. De fet, una norma útil i comuna a qualsevol producció de vídeo és la següent: com més senzill, millor.

Bibliografia:

Ang, T. (2005). *Digital video Handbook*. Londres: Dorling Kindersley.

Burger, N. C. (2001). *Focus on form in task-based instruction: an exploratory study*. Copenhague.

Doucette, M. (2001). *Digital Video for dummies*. Foster City, California: IDG.

Ellis, R. (2003). *Task-based language learning and teaching*. Oxford: Oxford University Press.

Fraser, P., & Oram, B. (2003). *Teaching digital video production*. Londres: BFI.

Goodman, R. M., & McGrath, P. (2002). *Editing digital video*. Nova York: McGraw-Hill.

Hull, R. (2008). *The new digital video manual: an essential, up-to-date guide to the equipment, skills and techniques of digital videomaking*. Londres: Carlton.

Kenworthy, C. (2006). *Digital video: production cookbook - 100 professional techniques for independent and amateur filmmakers*. Sebastopol: O'Reilly.

Long, M. H., & Doughty, C. (2009). *The Handbook of language teaching*. Malden, MA: Wiley-Blackwell.

McClellan, S. T. (2007). *Digital storytelling: the narrative power of visual effects in film*. Cambridge: MIT Press.

Slattery, M., & Willis, J. (2001). *English for primary teachers : a handbook of activities and classroom language*. Oxford: Oxford University Press.

Towse, M. (2002). *The complete guide to digital video*. Londres: Sanctuary.

Wells, P. (2004). *A beginner's guide to digital video*. Zurich, Svizzera: AVA Pub.

Willis, J. (1996). *A framework for task-based learning*. Harlow: Longman.